

ԵՐԿԱԹԵ ԴԻՄԱԿՈՎ

ՄԵՐԱԾ

ՀԵՏԻՔ ՊԱՏՐԻԱՐք ՀՈՅՈՅ

(Հայութական Ակադեմիա Բանակ - 996)

« Աւետիք վարդապետ այս ան-

Երկու ջաճիկ գերի, որ այն զիրը բերած էին, վկայեցին թէ իրենք տեսեր էին վարդապետը Մէսիխնէ քաղաքին Նազարէթը (թերեւս Լաղոբէ ըսել կո վկեն, որ քառանիմինա պահելու տեղ ըսել է) երկաթէ շվետաներով կապուած, եւ աղողեր էր իրենց որ այն դիրք կ. Պօլիս տանին դեսպանը պատասխանեց ըսելով թէ « Ես այդբանին բնաւ տեղեկութիւն չունիմ: Հարցնենք իմանանք, գեր զրենք, եթէ հօն է, բերեն » : Եթարքունք կրկին պատուիրեց ։ Ըսելով թէ « Այս բանը թագաւորն իմացած է, եթէ Պատրիարքը չի արքը չի երեք, ճար չկայ, մեծ պատասխանի ըլլայ ձեզ » :

» Հրամ լուսաւորչածին ժողով
վուրդք ըստ միահամեռ մեծ սուզի մէջ
կը Ժիմինք առանց հանդարտելու, եւ
ամեն օր Յօհաննէս վարդապետն առ-
ջևանիս ձգած՝ արքունի դաւները կեր-
թեւեկինք, անդադար աղերսադիր
տալով Աւետիք վարդապետին բեր-
ւիլը կը խնդրենք եւ ամեն ժամ կըս-
պասենք: »

Հոս կատարամի հանրագրին մէջ Ս. Ե.
ւետիք Պատրիարքի վերաբերեալ ուե-
ղեկութիւնները. տեղեկութիւննք, որք՝
ինչպէս արդէն լսինք. Պ. Մարիս թօ-
քէնի տուած տեղեկութիւնները կամ
բողջացնեն, այս առըբերութեամբ որ
հանրագիրն Աւետիք Պատրիարքի գէմ
եղած դաւադրութեան մէջ քանի մը-
ճիզվիթամիտ հայ եկեղեցականաց եւ
աշխարհականաց մատնակցութիւնը կը
յայսնէ, որոց վրայ բան մ'ըսած չէ
Պ. Մարիս թօքէն, Երկրորդ, հանրա-
գիրն Աւետիք Պատրիարքէն եկած
դիօք մը կը յիշէ; որմէ կըցիր են Հայք
և մանաւ խեղճէն դիմուն եկածը. իսկ
Պ. Մարիս թօքէն այն նամակէն տե-
ղեկութիւն չունի եւ միայն երկու տա-
ճիկ գերիները կը յիշէ. որք Աւետիք
Պատրիարքը Մալթոյի մէջ տեսած ըլ-
լալու լուր բերել են, կըսէ, Հայոց, եւ
այսաւ միսաւ կը համարի: Խփոք ալ միսաւ
է. ատճիկ գերիները զայն Մէսինայի
Նաղարէթը տեսած ըլլալու լորրերած-
են, անշուշտ Մարտիկան Մէսինայի
հետ եւ Լաղարէն ալ Նաղարէթի հետ
շփոթելով սխալ արտասանութեամբ:

Բայց այս տեղեկութեանց մէջ եր-
կու կարեւոր կէտեր կան նկատելիք,
զոր չենք ու դեր լոռութեամբ թողուլ
անցնիլ: Նախ թէ, ճիզվիթաց ձեռօք
ազդիս մէջ սերմանուած կրօնական
ողբարի երկպառակութեանց միջոցին,

Հալածանք կամ հարստահարութիւն
կբողնեները՝ մի միայն կաթողիկէ եղողնե-
րը չեն, այլ հայերն ալ ճիշդվիթները.
Գաղղիոյ գեսապանն օգնութեամբ՝ մեր
ազգին եւ մերեկնեղեցւոյն մէջ սպրդե-
լով ամեն չարիք հասոցեր են Հայոց,
եղանակ եղոր դէմ զիներ, իրարու
դէմ յարուցեր, եւ զիրուր անխնայ
հալածել տուեր են. մերթ հայերը վը-
րայ ենելով կաթողիկները հալածեր
են, մերթ կաթողիկները վրայ ենինելով
հայերը հալածեր են փոխադարձարար
երկրորդ, Զամշեան Հ. Միքայէլի ուատ-
մութիւնն այս անցքերը բոլորավին
կերպարանափոխ ընելով պատմած
է և կաթողիկներու մեջ հայութեան

է և կաթոլիկները միշտ հայոցմէ հայ-
լածեալ ցոյց տուած է , խոկ հայոց
կրած բանութիւններն ու հալածանք-
ները բնառ չէ յիշած , մանաւանդ Ա-
ւետիք Պատրիարքի անձին դէմ զոր-
ծուած անկուրբոնաբարութիւնը ծած-
կելով՝ կամաւոր ուղեւորութեան կամ
մանաւանդ ուխտագնացութեան կեր-
պարանք տուած է անորու Կրիստոյ ըս-
տիլ թէ Զամշեան տեղեկութիւն չէ
ունեցած այս անցքերուն : Բնաւ եր-
բէք վասն զի Աւետիք Պատրիարքի
դէպքն եւ անոր յարակից անցքերն
անցեալ դարան սկիզբները պա-
տահած են եւ Զամշեան ալ նոյն դա-
րան և մէջելը ծնած է . հետեւ աբար իր

Հայոց՝ կամ իր օրով ապրող ծերունից
ներն՝ Աւետիք Պատրիարքի ժամանակ-
կաից ըլլալով՝ ամեն բան ունեած ու-
լսուծ էին:

լը հնուեի, ուրեմն սր կրօնական
կողմնակցութիւնը կամ թերեւս ճիզ-
վիթներէն երկիւղը՝ պատմագրի մ' ա-
մինէն նույիրական պարաւականութիւնը
մուցնել առւած է Զամենանի, այն է
անաշաւ ճշմարտասիրութիւնն. և ոյ-
մն ծ ու աններելի պակասութեամբ
Զմիջեան Հ. Միքայէլի բազմաքիրան
աշխատութեան յարդը կաջնանայ ա-
ման արդարական անձանց առջեւ.

ԿԱՆԱՆՑ ԱԶԱՏՈՒԹՅԱՆ ԽԵՂԻՔԻ
ԵԽՐՈՊԱՅԻ ՄԵԶ
(Հարուստության վեհական թիվ Բ-996)
Քանի որ կինը այնպիսի բարեւախտ
հանգամանքներու մէջ է եղել, որ խը
միտքը աղասի գարզանալ կարօղացել է,
քանի որ կինը իրեւ մարդ զարգանալ
կարօղացել է, նա ցոյց է տուել զիտու-
թեանց և արուեստից մէջ ունեցած իր
բարձր ընդանակութիւնները ոչ է հին
դարերու պատմութիւննը, և թէ նոր վր-
կայ են այս ճշբարութեանց Հին Եգի-
ռաց մէջ Սափիով կինը երեւելի բանաս-
տեղծներէն մինը կը համարուէր Միրափա-
ռոր Պինդարի ուսուցչին էր, և Յարփն-
նա՝ որ Պինդարի հետ բանաստեղծութեան
մէջ մրցելով հինգ անդամ նորան կը յաղ-
թէր բանաստեղծութեան մրցանակը առ
նելով, փոքր արժանաւորութիւն չի պիտի
ունեցած լինին որ Պինդարի նման հոջո-
կուոր, անձի հետ կը յիշառականին և կը
համեմառուին Ասպառնա վիլիսովիայական
զրաւոր աշխատանք թիւներ թողած չէ, բայց
յոյսնի վաստ մի է, որ Սոկրատէս նորու-

մէն իմաստութիւն ու խրատ ընդունած է։
Սոկրատէս ինքը կը խոնառվանի այս
Նոր ժամանակի կանանց դրաւոր աշխատութիւնները՝ բաղմաթիւ են, որոնց մնած մասին թէ եւ ինքնագիւտ սեփական ութիւն կը պահասի, որ նմանապէս նոցա ներկայ դաստիարակութեան եւ զարգացման հետեւանցն է։ Տոլոր նոր դրականութեան մէջ չըկայ այնպիսի դրբաւոր աշխատութիւն, որ ոճի բարակութեան, մաքի ճիշդ ու խելօք բացարարութեան մէջ տիկինն Աթալի աշխատութենին գերազանցի Նմանապէս պարզ ու ճարտար արշունասութեան կատարնելութիւնը ժօրժ Սանսի բացարձակ դրութեան, որի ոճը մարդի ջղերու վրայ Հայտնի կամ Մօցաբեղի միաձայն երաժշտութեան նման կազդէ, իրմէ բարձրը չունի։ Հայեցական փիլիսոփայութեան մէջ Հեփատիացի օրերէն մինչեւ կրօնական նորոգութեան օրերը Հէլուադ դրբեթէ միակ կինն էր որ այս

ասարիկայով կը պարապէր, եւ ո՛վ զիսէն
բնէ մեծ հանձար է կարցը ել հայեցական
փիլտրայութիւնը նորա կեանքի անբախ-
տութեամբ : Ամֆեմատիկայով պարապող
կանանց մէջ այսօր միայն տիկին Յօնիլը-
վիլը աշնչուի հ բուռթիւն ունէ, որչափ
ողէար է մի նշանաւոր զիւտ անհիւր, եւ
գործանք չ'է եթէ նու այն երկու կոմի-
րելք անհատներէն մինը չ'է, որոնք զիւտ-
թեան նոր գարագլախ կը կազմին — Ժա-
զովրդական զիւտթեան, զեկցիկ ար-
ուեստների մէջ, եթէ կանայք հմտութիւն,
կանսնաւոր կրթութիւն ստացած են, ի-
րենց զգասկար զրութիւններով եւ դոր-
ծիրով անյայտ չ'են :

արտիք ասք սովորութիւն էց չըստ համրապես ստրկական փիճակիւն շատ չի տարբերի և Հայ կանայք մտաւոր զարդացմանէ զուրկի հեն (թող ներեն այս իմ անփաղաքշականութեանը), այնու ամենայնիւն հետաքրքիր կերեւոյ ինձ նշանաւոր Գերմանացի ուսումնական Ա. Հարգստեաւունի Հայոց կանանց վրայ չափազանցութեամբ զրած Նիստառզութիւնները այս առջիւն յիշել, որպէս մէջ ուշադրութեան արժանի մի քանի կէտեր կան :

« Հայոց հանապետական կեանքը, կը գրէ Հաքսահառուցն, մողովրդի փաքր աշխարհին՝ ընտանիքի՝ մէջ կը ցոլանայ : Ես ոչ մի

* Այսպատճեկան դաստիքը Սեղ զիաց յի հաջոկաւոր Յ. Ս. Միլլ Գիլբուժից է առած եմ Յ. Ա.

